Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (druhá komora)

zo 16. júla 2026*

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania – Smernica 2000/31/ES – Článok 1 ods. 5 – Pôsobnosť – Vylúčenie činností týkajúcich sa hazardných hier – Reklama na hazardné hry – Hosting takejto reklamy – Článok 14 – Režim zodpovednosti poskytovateľov hostingových služieb – Aktívna úloha – Zmluva o obchodnom partnerstve uzavretá medzi poskytovateľom hostingových služieb a príjemcom služby“

Vo veci C-421/24,

ktorej predmetom je návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 267 ZFEÚ, podaný rozhodnutím Consiglio di Stato (Štátna rada, Taliansko) z 11. júna 2024 a doručený Súdnemu dvoru 14. júna 2024, ktorý súvisí s konaním:

**Autorità per le Garanzie nelle Comunicazioni (AGCOM)**

proti

**Google Ireland Ltd,**

SÚDNY DVOR (druhá komora),

v zložení: predsedníčka druhej komory K. Jürimäe (spravodajkyňa), predseda Súdneho dvora K. Lenaerts, vykonávajúci funkciu sudcu druhej komory, sudcovia F. Schalin, M. Gavalec a Z. Csehi,

generálny advokát: M. Szpunar,

tajomník: E. Sartori, referentka,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 10. septembra 2025,

so zreteľom na pripomienky, ktoré predložili:

– Google Ireland Ltd, v zastúpení: F. Angeloni, A. Bellan, M. Berliri a G. Gelera, avvocati,

– talianska vláda, v zastúpení: S. Fiorentino, splnomocnený zástupca, za právnej pomoci R. Guizzi a F. Varrone, avvocati dello Stato,

* Jazyk konania: taliančina.

– belgická vláda, v zastúpení: C. Jacob a L. Van den Broeck, splnomocnené zástupkyne, za právnej pomoci V. Ramognino, avocat, a R. Verbeke, P. Vlaemminck, advocaten,

– česká vláda, v zastúpení: A. Edelmannová, M. Smolek a J. Vláčil, splnomocnení zástupcovia,

– portugalská vláda, v zastúpení: P. Barros da Costa, L. Medeiros a A. Silva Coelho, splnomocnené zástupkyne,

– Európska komisia, v zastúpení: L. Armati, P. A. Messina a J. Szczodrowski, splnomocnení zástupcovia,

po vypočutí návrhov generálneho advokáta na pojednávaní 27. novembra 2025,

vyhlásil tento

## Rozsudok

1 Návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka výkladu článku 1 ods. 5 a článku 14 smernice 2000/31/ES Európskeho parlamentu a Rady z 8. júna 2000 o určitých právnych aspektoch služieb informačnej spoločnosti na vnútornom trhu, najmä o elektronickom obchode (smernica o elektronickom obchode) (Ú. v. ES L 178, 2000, s. 1; Mim. vyd. 13/025, s. 399).

2 Tento návrh bol podaný v rámci sporu medzi spoločnosťou Google Ireland Ltd (ďalej len „Google“), založenou podľa írskeho práva, a Autorità per le Garanzie nelle Comunicazioni (Úrad pre reguláciu a dohľad v oblasti komunikácií, Taliansko) (ďalej len „AGCOM“) vo veci pokuty, ktorú AGCOM uložil spoločnosti Google za reklamu a propagáciu webových stránok s hazardnými hrami.

### Právny rámec

#### *Právo Únie*

3 Odôvodnenia 12, 16, 21 a 42 smernice 2000/31 uvádzajú:

„(12) Z rozsahu tejto smernice je potrebné vylúčiť určité činnosti z dôvodu, že podľa zmluvy [FEÚ] alebo existujúcich sekundárnych právnych predpisov nemôže byť v tejto oblasti v tomto štádiu zaručená sloboda poskytovania služieb; vylúčeniu týchto činnosti nebránia žiadne nástroje, ktoré by sa mohli ukázať byť nevyhnutné pre riadne fungovanie vnútorného trhu;…

…

(16) Vylúčenie hráčskych aktivít z rozsahu uplatňovania tejto smernice sa vzťahuje len na hazardné hry, lotérie a stávkové transakcie, ktoré zahŕňajú sazky a stávky v peňažnej hodnote; nevzťahuje sa to na propagačné súťaže alebo hry, ktorých cieľom je podporovať predaj tovaru alebo služieb a pri ktorých úhrady, ak vzniknú, slúžia len na získanie propagovaného tovaru alebo služieb.

…

(21) Rozsah koordinovaného poľa je bez dopadu na budúcu harmonizáciu spoločenstva týkajúcu sa služieb informačnej spoločnosti a na budúce právne predpisy, ktoré sa prijmú na vnútroštátnej úrovni v súlade s právom spoločenstva; koordinovaná oblasť zahŕňa len požiadavky týkajúce sa on-line činností, ako sú on-line informácie, on-line reklama, on-line nakupovanie, on-line uzatváranie zmlúv a netýka sa právnych požiadaviek členských štátov, ktoré sa týkajú priamo tovaru, ako sú bezpečnostné normy, povinnosti označovať tovar alebo zodpovednosti za tovar, alebo požiadaviek členských štátov týkajúcich sa dodávky alebo prepravy tovaru, vrátane distribúcie zdravotníckych výrobkov;…

…

(42) Výnimky zo zodpovednosti ustanovené v tejto smernici sa vzťahujú len na prípady, kde činnosť poskytovateľa služieb informačnej spoločnosti je obmedzená na technický proces prevádzky a poskytovania prístupu ku komunikačnej sieti, prostredníctvom ktorej sa prenášajú alebo dočasne uchovávajú informácie sprístupnené tretím stranám s jediným účelom, zabezpečiť, aby bol prenos efektívnejší, táto činnosť má výlučne technickú, automatickú a pasívnu povahu, ktorá znamená, že poskytovateľ služieb informačnej spoločnosti nemá ani nepozná, ani nemá kontrolu nad informáciami, ktoré sú prenášané alebo uchovávané [poskytovateľ služieb informačnej spoločnosti nemá vedomosť o informáciách, ktoré sú prenášané alebo uchovávané, ani nad nimi nemá kontrolu – *neoficiálny preklad*].“

4 Článok 1 tejto smernice, nazvaný „Cieľ a rozsah“, stanovuje:

„1. Táto smernica sa snaží prispieť k riadnemu fungovaniu vnútorného trhu zabezpečením voľného pohybu služieb informačnej spoločnosti medzi členskými štátmi.

2. Táto smernica harmonizuje, v rozsahu potrebnom na dosiahnutie cieľa uvedeného v odseku 1, určité vnútroštátne ustanovenia o službách informačnej spoločnosti týkajúce sa vnútorného trhu, sídla poskytovateľov služieb, komerčných oznámení, elektronických zmlúv, zodpovednosti sprostredkovateľov, spravovacích poriadkov, mimosúdneho riešenia sporov a spolupráce medzi členskými štátmi.

…

5. Dohovor [Táto smernica – *neoficiálny preklad*] sa nevzťahuje na:

a) daňovú oblasť;

b) otázky týkajúce sa služieb informačnej spoločnosti, na ktoré sa vzťahujú smernice 95/46/ES [Európskeho parlamentu a Rady z 24. októbra 1995 o ochrane fyzických osôb pri spracovaní osobných údajov a voľnom pohybe týchto údajov (Ú. v. ES L 281, 1995, s. 31; Mim. vyd. 13/015, s. 355)] a 97/66/ES <Európskeho parlamentu a Rady z 15. decembra 1997 o spracovaní osobných údajov a ochrane súkromia v sektore telekomunikácií [*neoficiálny preklad*] (Ú. v. ES L 24, 1998, s. 1)>;

c) otázky týkajúce sa dohôd alebo praxe, ktorú upravuje právo proti obmedzovaniu hospodárskej súťaže;

d) nasledujúce činnosti služieb informačnej spoločnosti:

– činnosť notárov alebo rovnocenných profesií v takom rozsahu, v akom zahŕňajú priamu a špecifickú súvislosť s vykonávaním verejných právomocí,

– zastupovanie klienta a obhajoba jeho záujmov pred súdmi,

– hráčske činnosti [činnosti týkajúce sa hazardných hier – *neoficiálny preklad*], ktoré zahŕňajú stávky v peňažnej hodnote pri hazardných hrách, vrátane lotérií a sazkových transakcií.“

5 Článok 3 uvedenej smernice, nazvaný „Vnútorný trh“, v odsekoch 1 a 2 stanovuje:

„1. Každý členský štát zabezpečí, aby služby informačnej spoločnosti poskytované poskytovateľom služieb, ktorý má sídlo na jeho území, boli v súlade s vnútroštátnymi ustanoveniami, ktoré sa uplatňujú v príslušnom členskom štáte a ktoré spadajú do koordinovanej oblasti.

2. Členské štáty nemôžu z dôvodov spadajúcich do koordinovanej oblasti obmedziť slobodu poskytovania služieb informačnej spoločnosti z iného členského štátu.“

6 Oddiel 4 kapitoly II smernice 2000/31 týkajúci sa zodpovednosti sprostredkujúcich poskytovateľov služieb obsahuje články 12 až 15 tejto smernice. Článok 14 tejto smernice s názvom „Uloženie informácií na hostiteľskom počítači [Hosting – *neoficiálny preklad*]“ stanovuje:

„1. Ak sa poskytuje služba informačnej spoločnosti, ktorá pozostáva z uloženia informácií, ktoré sú poskytované príjemcom tejto služby, musia členské štáty zabezpečiť, aby poskytovateľ služby nebol zodpovedný za informácie uložené na žiadosť príjemcu služby, pod podmienkou, že:

a) poskytovateľ nič nevie o nezákonnej činnosti alebo informáciách a čo sa týka nárokov na náhradu škody, nie je si vedomý skutočností alebo okolností, z ktorých by bolo zrejmé, že ide o nezákonnú činnosť alebo informácie;

alebo

b) poskytovateľ, po zistení alebo uvedomení si týchto skutočností, koná promptne, aby odstránil alebo znemožnil prístup k informáciám [informácie odstránil alebo znemožnil prístup k nim – *neoficiálny preklad*].

2. Odsek 1 sa neuplatní, ak príjemca služby koná na základe právomoci od poskytovateľa alebo pod jeho vedením [pod vedením alebo kontrolou poskytovateľa – *neoficiálny preklad*].

3. Tento článok nemá vplyv na možnosť súdu alebo správneho orgánu požiadať poskytovateľa služieb, v súlade s právnymi systémami členských štátov, aby ukončil alebo predchádzal porušovaniu predpisov, a nemá vplyv ani na možnosť členských štátov, aby začali konanie, ktoré by nariadilo odstránenie alebo znemožnenie prístupu k informáciám.“

### *Talianske právo*

7 Článok 9 decreto-legge n.°87 – Disposizioni urgenti per la dignità dei lavoratori e delle imprese (zákonný dekrét č. 87 – Naliehavé ustanovenia týkajúce sa dôstojnosti pracovníkov a podnikov) z 12. júla 2018 (GURI č. 161 z 13. júla 2018, ďalej len „zákonný dekrét č. 87/2018“) zakazuje akúkoľvek formu reklamy, a to aj nepriamu, týkajúcu sa hier alebo stávok s peňažnými výhrami a hazardných hier bez ohľadu na spôsob jej vykonania a použité médium vrátane športových, kultúrnych alebo umeleckých podujatí, televíznych alebo rozhlasových programov, dennej a periodickej tlače, publikácií vo všeobecnosti, digitálnych a telematických informačných kanálov a sociálnych médií. V prípade porušenia tohto zákazu sa zadávateľovi, vlastníkovi média alebo stránky na šírenie obsahu a organizátorovi podujatia alebo činnosti uloží správna pokuta vo výške 20 % z hodnoty sponzoringu alebo reklamy, ktorá v žiadnom prípade nesmie byť nižšia ako 50 000 eur za každé porušenie.

## Spor vo veci samej a prejudiciálne otázky

8 Rozhodnutím z 19. júla 2022 AGCOM, taliansky orgán pre dohľad nad komunikáciami, uložil spoločnosti Google správnu pokutu vo výške 750 000 eur za porušenie článku 9 zákonného dekrétu č. 87/2018, ktorý zakazuje akýkoľvek typ reklamy na hazardné hry, a to aj nepriamej, v akejkoľvek forme a na akomkoľvek médiu.

9 AGCOM vytýkal spoločnosti Google, že prostredníctvom videí zverejnených tvorcom obsahu na piatich kanáloch platformy na zdieľanie videí online YouTube (ďalej len „platforma YouTube“) umožnila propagáciu internetových stránok s hazardnými hrami. Každý z týchto kanálov navyše prezentoval videá, ktoré vyzývali užívateľa, aby bez ohľadu na svoj vek odosielal videá uvádzajúce jeho vlastné výhry, a to tak, aby tento tvorca obsahu mohol za odmenu vyplatenú tomuto užívateľovi šíriť videá s najvyššími dosiahnutými výhrami. Okrem uloženia pokuty AGCOM nariadil spoločnosti Google odstrániť z platformy YouTube 630 videí uvedeného pôvodcu obsahu, ako aj jeho videá s podobným obsahom, ktoré porušujú takisto zákaz stanovený v článku 9 zákonného dekrétu č. 87/2018.

10 Google napadla toto rozhodnutie žalobou na Tribunale amministrativo regionale per il Lazio (Regionálny správny súd pre Lazio, Taliansko). Tento súd sa domnieval, že Google neporušila ustanovenia článku 9 zákonného dekrétu č. 87/2018. Uvedený súd totiž kvalifikoval služby ponúkané platformou YouTube ako služby hostingu a vyvodil z toho, že na Google sa má vzťahovať oslobodenie od zodpovednosti stanovené v predpisoch talianskeho práva, ktorými sa do vnútroštátneho právneho poriadku preberá článok 14 smernice 2000/31.

11 AGCOM podal proti rozhodnutiu uvedeného súdu odvolanie na Consiglio di Stato (Štátna rada, Taliansko), ktorá je vnútroštátnym súdom predkladajúcim návrh na začatie prejudiciálneho konania. Na podporu tohto odvolania AGCOM tvrdí, že smernica 2000/31 sa neuplatňuje na predmetnú reklamu, keďže článok 1 ods. 5 tejto smernice vylučuje zo svojej pôsobnosti činnosti týkajúce sa hazardných hier.

12 Google naopak tvrdí, že uvedená smernica je uplatniteľná. Vylúčenie stanovené v článku 1 ods. 5 tejto smernice sa podľa názoru tejto spoločnosti netýka poskytovateľov hostingových služieb, ale výlučne len poskytovateľov služieb týkajúcich sa hazardných hier. Google sa okrem toho domnieva, že ako poskytovateľ hostingových služieb nie je povinná overovať obsah videí, ktoré sa

zverejňujú na jej platforme YouTube. Za týchto podmienok rozhodnutie AGCOM zavádza podľa jej názoru cenzúru a obmedzuje tak slobodu prejavu užívateľov tejto platformy, ako aj slobodné poskytovanie služieb spoločnosťou Google.

13 Vnútroštátny súd má pochybnosti o uplatniteľnosti smernice 2000/31 na skutkové okolnosti vo veci samej. Z odôvodnenia 21 druhej vety tejto smernice, ako uvádza, vyplýva, že online reklamu treba považovať za online činnosť v zmysle tejto smernice. Z článku 1 ods. 5 písm. d) tretej zarážky uvedenej smernice tak možno vyvodiť, že normotvorca Európskej únie mal v úmysle vylúčiť z pôsobnosti tejto smernice všetky činnosti v odvetví hazardných hier vrátane ich online reklamy.

14 V prípade, že by Súdny dvor rozhodol, že smernica 2000/31 je uplatniteľná na činnosť, o ktorú ide vo veci samej, predkladajúci vnútroštátny súd má v úmysle položiť Súdnemu dvoru druhú otázku týkajúcu sa rozsahu režimu výnimky zo zodpovednosti upraveného v článku 14 tejto smernice.

15 V tejto súvislosti sa predkladajúci vnútroštátny súd pýta, či Google môže využiť tento režim, keďže s tvorcom sporného obsahu uzavrela zmluvu o obchodnom partnerstve („YouTube Partner Program“, ďalej len „obchodné partnerstvo“), v rámci ktorej Google nezohráva len čisto technickú a neutrálnu úlohu, pokiaľ ide o obsah sprístupnený online. Toto obchodné partnerstvo na jednej strane predpokladá rozdelenie príjmov spoločnosti Google z reklamy šírenej pred každým videom tohto tvorcu obsahu. Na druhej strane Google priamo získava platby od predplatiteľov kanálov uvedeného tvorcu obsahu a prevádza platbu tomuto tvorcovi obsahu. Na uzavretie uvedeného obchodného partnerstva musí tento tvorca obsahu spĺňať určité podmienky stanovené spoločnosťou Google. Predovšetkým by mal prekročiť prahové hodnoty, pokiaľ ide o počet predplatiteľov a doby sledovanosti svojich videí. Okrem toho Google pred uzavretím obchodného partnerstva s tvorcom obsahu na platforme YouTube vykonáva aj kontrolu obsahu videí preskúmaním tematiky kanála, najsledovanejších alebo najnovších videí a metaúdajov (názvy, opisy atď.) týchto videí. Táto kontrola však nespočíva v úplnej kontrole všetkých videí kanála.

16 Predkladajúci vnútroštátny súd pripomína, že článok 14 smernice 2000/31 sa uplatňuje len na poskytovateľa hostingových služieb, ktorý plní „neutrálnu“ funkciu, keďže v takom prípade má len čisto technickú úlohu. Podľa názoru tohto súdu však vzhľadom na kontrolu obsahu tvorcov, ktorú vykonáva Google, a na „optimalizáciu“ podnikateľskej činnosti týchto tvorcov prostredníctvom vzájomného si rozdelenia príjmov nemožno postavenie spoločnosti Google považovať za „neutrálne“.

17 Za týchto okolností Consiglio di Stato (Štátna rada) rozhodla prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru tieto prejudiciálne otázky:

„1. Vzťahuje sa režim zodpovednosti poskytovateľov hostingu podľa článku 14 smernice 2000/31 na základe článku 1 ods. 5 [tejto] smernice na činnosť týkajúcu sa online reklamy na hry alebo stávky s peňažnými výhrami a tiež na reklamy na hazardné hry?

2. Vzťahuje sa režim zodpovednosti podľa článku 14 smernice 2000/31 na poskytovateľa hostingu, ako je Google, v súvislosti s obsahmi zverejnenými vlastníkmi YouTube kanálov, s ktorými Google uzatvorila vyššie uvedenú zmluvu o obchodnom partnerstve?“

## O prejudiciálnych otázkach

### *O prvej otázke*

18 Svojou prvou otázkou sa predkladajúci vnútroštátny súd v podstate pýta, či sa má článok 1 ods. 5 písm. d) tretia zarážka smernice 2000/31 vykladať v tom zmysle, že služba informačnej spoločnosti spočívajúca v poskytovaní hostingu videí online patrí do pôsobnosti tejto smernice, ak tieto videá obsahujú reklamu na hazardné hry, ktoré zahŕňajú stávky peňažnej hodnoty pri hazardných hrách v zmysle tohto ustanovenia.

19 Je potrebné pripomenúť, že z článku 1 ods. 1 a 2 smernice 2000/31 vyplýva, že jej cieľom je prispieť k riadnemu fungovaniu vnútorného trhu. Na jednej strane táto smernica vytvára právny rámec, ktorý zabezpečuje voľný pohyb služieb informačnej spoločnosti medzi členskými štátmi a ktorý spočíva najmä v uplatňovaní mechanizmu uvedeného v článku 3 ods. 1 a 2 tejto smernice, podľa ktorého sú v rámci koordinovanej oblasti služby informačnej spoločnosti regulované len v členskom štáte, na ktorého území sú poskytovatelia týchto služieb usadení. Na druhej strane uvedená smernica najmä vo svojich kapitolách II a III obsahuje ustanovenia, ktoré v rozsahu potrebnom na dosiahnutie tohto cieľa aproximujú určité vnútroštátne ustanovenia uplatniteľné na tieto služby (rozsudok zo 16. júna 2026, WebGroup Czech Republic a i., C-188/24 a C-190/24, EU:C:2026:492, bod 54).

20 Článok 1 ods. 5 písm. d) smernice 2000/31 stanovuje, že táto smernica sa nevzťahuje na „činnosti“ služieb informačnej spoločnosti vymenované v tomto ustanovení, medzi ktorými sa v tretej zarážke tohto ustanovenia nachádzajú „činnosti týkajúce sa hazardných hier, ktoré zahŕňajú stávky v peňažnej hodnote pri hazardných hrách, vrátane lotérií a sazkových transakcií“. Okrem toho odôvodnenie 16 uvedenej smernice spresňuje, že výnimka uvedená v tretej zarážke nezahŕňa propagačné súťaže alebo hry, ktorých cieľom je podporovať predaj tovaru alebo služieb a pri ktorých úhrady, ak vzniknú, slúžia len na získanie propagovaného tovaru alebo služieb.

21 V súlade s ustálenou judikatúrou je na účely výkladu ustanovenia práva Únie potrebné zohľadniť nielen jeho znenie, ale aj jeho kontext a ciele sledované právnou úpravou, ktorej je súčasťou (pozri rozsudky zo 6. októbra 1982, Cilfit a i., 283/81, EU:C:1982:335, bod 20, a z 19. decembra 2024, Ford Italia, C-157/23, EU:C:2024:1045, bod 42).

22 V tejto súvislosti treba zdôrazniť, že zo znenia článku 1 ods. 5 písm. d) tretej zarážky smernice 2000/31, z kontextu, do ktorého je vložené toto ustanovenie, ako aj najmä z cieľa sledovaného týmto ustanovením, vyplýva, že vylúčenie, ktoré stanovuje, zahŕňa nielen hazardné hry ako také, ale aj činnosti neoddeliteľne spojené s týmito hrami, a najmä činnosť spočívajúcu v poskytovaní online reklamy na hazardné hry v zmysle uvedeného ustanovenia.

23 Na jednej strane totiž tak toto vylúčenie, ako aj iné výnimky stanovené v článku 1 ods. 5 tejto smernice sú formulované široko, čo naznačuje, že „oblasti“, „otázky“ a „činnosti“, ktoré sú v ňom uvedené, treba chápať široko (pozri v tomto zmysle rozsudok z 27. apríla 2022, Airbnb Ireland, C-674/20, EU:C:2022:303, bod 29).

24 Na druhej strane a predovšetkým z odôvodnenia 12 uvedenej smernice vyplýva, že jej článok 1 ods. 5 má za cieľ vylúčiť z pôsobnosti tejto smernice určité činnosti z dôvodu, že podľa zmluvy alebo existujúcich sekundárnych právnych predpisov nemôže byť v tejto oblasti v tomto štádiu zaručená sloboda poskytovania služieb. Pokiaľ totiž ide konkrétne o činnosti týkajúce sa hazardných hier, ktoré zahrňujú stávky v peňažnej hodnote pri hazardných hrách, Súdny dvor už

rozhodol, že právna úprava hazardných hier je súčasťou tých oblastí, v ktorých existujú významné rozdiely morálneho, náboženského a kultúrneho charakteru medzi členskými štátmi. Ak v tejto oblasti neexistuje harmonizácia na úrovni Európskej únie, prináleží každému členskému štátu, aby v týchto oblastiach určil na základe vlastnej stupnice hodnôt požiadavky, ktoré si vyžaduje ochrana predmetných záujmov (pozri v tomto zmysle rozsudok z 2. marca 2023, Recreatieprojecten Zeeland a i., C-695/21, EU:C:2023:144, bod 14, ako aj citovanú judikatúru).

25 Aby bol zaručený manévrovací priestor, ktorý musia mať členské štáty k dispozícii na to, aby mohli účinne regulovať oblasť hazardných hier podľa svojich vlastných hodnotových kritérií, musia mať tieto štáty možnosť regulovať všetky činnosti, ktoré sú s touto oblasťou neoddeliteľne spojené, vrátane súvisiacej reklamy, a to pri dodržiavaní práva Únie.

26 Z toho vyplýva, že článok 1 ods. 5 písm. d) tretia zarážka smernice 2000/31 sa má vykladať v tom zmysle, že táto smernica sa neuplatňuje na činnosť spočívajúcu v poskytovaní online reklamy na hazardné hry v zmysle tohto ustanovenia.

27 Z uvedeného však nevyplýva, že na činnosť online hostingu takejto reklamy sa takisto vzťahuje výnimka stanovená v článku 1 ods. 5 písm. d) tretej zarážke smernice 2000/31.

28 Na rozdiel od činnosti spočívajúcej v poskytovaní online reklamy na hazardné hry totiž činnosť poskytovania hostingu online nie je neoddeliteľne spojená s týmito hazardnými hrami. Táto posledná činnosť, ktorá spočíva len v ukladaní obsahu poskytovaného príjemcom služby, je v zásade neutrálna vo vzťahu k uloženému obsahu a nemení sa v závislosti od povahy tohto obsahu. Činnosť online hostingu reklamy na hazardné hry v zmysle tohto ustanovenia sa teda neodlišuje od činnosti hostingu iných druhov reklamy alebo všeobecnejšie od iného obsahu. Táto činnosť predovšetkým priamo nesúvisí s týmito hazardnými hrami a nesmeruje k ich propagácii.

29 Za týchto podmienok, ako v podstate zdôrazňuje generálny advokát v bode 34 svojich návrhov, nie je nevyhnutné vylúčiť z pôsobnosti tejto smernice činnosť online hostingu reklám na hazardné hry, aby sa členským štátom umožnilo vykonávať podľa vlastných hodnotových kritérií, a ak si to želajú, politiku riadenej expanzie hazardných hier.

30 Vzhľadom na všetky predchádzajúce úvahy je potrebné na prvú otázku odpovedať tak, že článok 1 ods. 5 písm. d) tretia zarážka smernice 2000/31 sa má vykladať v tom zmysle, že služba informačnej spoločnosti spočívajúca v poskytovaní hostingu videí online patrí do pôsobnosti tejto smernice aj vtedy, ak tieto videá obsahujú reklamu na hazardné hry, ktoré zahŕňajú stávky peňažnej hodnoty pri hazardných hrách v zmysle tohto ustanovenia.

### *O druhej otázke*

31 Svojou druhou otázkou sa predkladajúci vnútroštátny súd v podstate pýta, či sa má článok 14 smernice 2000/31 vykladať v tom zmysle, že sa uplatňuje na prevádzkovateľa platformy na zdieľanie videí online, ktorý uzavrel s osobou využívajúcou túto platformu na šírenie videí prostredníctvom vyhradeného kanála dohodu o obchodnom partnerstve stanovujúcu rozdelenie príjmov z reklamy a ktorý v rámci uzavretia alebo vykonávania tejto dohody preskúmal obsah tohto kanála, a najmä jeho hlavnú tematiku, najsledovanejšie alebo najnovšie videá, alebo metaúdaje z týchto videí.

32 Článok 14 ods. 1 smernice 2000/31 stanovuje podmienky, za ktorých členské štáty zabezpečujú, aby poskytovateľ služby nebol zodpovedný za informácie uložené na žiadosť príjemcu služby, ak sa poskytuje služba informačnej spoločnosti, ktorá pozostáva z uloženia informácií, ktoré sú poskytované príjemcom tejto služby. V tejto súvislosti poskytovateľ služby nesmie mať skutočnú vedomosť o nezákonnej činnosti alebo informáciách a, pokiaľ ide o nárok na náhradu škody, o skutočnostiach alebo okolnostiach, z ktorých je zrejmé, že ide o nezákonnú činnosť alebo informáciu, alebo ak má takúto vedomosť, musí bezodkladne od tohto okamihu konať s cieľom odstrániť tieto informácie alebo znemožniť prístup k ním.

33 Definícia pojmu „hosting“ uvedená v tomto článku 14 ods. 1 nevylučuje, aby služba, ktorej predmetom je aj šírenie alebo zdieľanie uložených informácií, mohla za určitých podmienok spadať pod tento pojem. Skutočnosť, že služba poskytovaná prevádzkovateľom zahŕňa ukladanie informácií, ktoré mu boli poskytnuté, však sama osebe nestačí na vyvodenie záveru, že táto služba patrí za každých okolností do pôsobnosti článku 14 ods. 1 smernice 2000/31 (rozsudok zo 16. júna 2026, WebGroup Czech Republic a i., C-188/24 a C-190/24, EU:C:2026:492, body 106 a 107, ako aj citovaná judikatúra).

34 Na to, aby išlo to tento prípad, je nevyhnutné, aby poskytovateľ dotknutej služby bol „poskytovateľ sprostredkovateľ“ v zmysle článkov 12 až 14 smernice 2000/31. V tejto súvislosti z odôvodnenia 42 uvedenej smernice vyplýva, že výnimky zo zodpovednosti ustanovené v článkoch tejto smernice sa vzťahujú len na prípady, kde činnosť poskytovateľa služieb informačnej spoločnosti je obmedzená na technický proces prevádzky a poskytovania prístupu ku komunikačnej sieti. Podľa tohto odôvodnenia 42 má táto činnosť čisto technickú, automatickú a pasívnu povahu, čo znamená, že tento poskytovateľ nemá vedomosť ani kontrolu nad prenášanými alebo uloženými informáciami (pozri v tomto zmysle rozsudky z 22. júna 2021, YouTube a Cyando, C-682/18 a C-683/18, EU:C:2021:503, bod 105, ako aj zo 16. júna 2026, WebGroup Czech Republic a i., C-188/24 a C-190/24, EU:C:2026:492, bod 108).

35 Preto na účely posúdenia toho, či prevádzkovateľ platformy na zdieľanie videí online môže byť na základe článku 14 ods. 1 smernice 2000/31 zbavený podľa práva členského štátu svojej zodpovednosti za videá obsahujúce reklamu na hazardné hry zakázanú týmto právom, treba vopred preskúmať, či úloha vykonávaná týmto prevádzkovateľom je neutrálna, t. j. či je jeho správanie čisto technické, automatické a pasívne, čo znamená, že tento prevádzkovateľ nepozná obsah, ktorý je u neho uložený, resp. nad ním nemá kontrolu, alebo či naopak uvedený prevádzkovateľ zohráva aktívnu úlohu takej povahy, ktorá mu zabezpečuje vedomosť o tomto obsahu, resp. kontrolu nad ním (rozsudky z 22. júna 2021, YouTube a Cyando, C-682/18 a C-683/18, EU:C:2021:503, bod 106, ako aj zo 16. júna 2026, WebGroup Czech Republic a i., C-188/24 a C-190/24, EU:C:2026:492, bod 109).

36 Vzhľadom na odôvodnenie 42 smernice 2000/31 treba tieto dve podmienky vedomosti a kontroly chápať ako alternatívne a navzájom nezávislé podmienky (rozsudok zo 16. júna 2026, WebGroup Czech Republic a i., C-188/24 a C-190/24, EU:C:2026:492, bod 110).

37 Na jednej strane je tak prevádzkovateľ služby informačnej spoločnosti, ktorý má kontrolu nad uloženými informáciami, vylúčený z pôsobnosti článku 14 ods. 1 tejto smernice, a to aj v situácii, že sa s týmito informáciami v dôsledku ich automatizovaného spracúvania neoboznámi. Takýto prevádzkovateľ však vykonáva kontrolu nad uloženými informáciami najmä prostredníctvom použitého algoritmu. Pokiaľ prevádzkovateľ prostredníctvom tohto algoritmu vopred určil podmienky šírenia alebo nešírenia takejto informácie, je irelevantné, že sám nevykonáva

dodatočné zásahy, ktoré by mali za následok propagovanie, zmenu alebo odstránenie uložených informácií na účely ich šírenia (rozsudok zo 16. júna 2026, WebGroup Czech Republic a i., C-188/24 a C-190/24, EU:C:2026:492, body 110 a 111).

38 V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že ak používaný algoritmus okrem jednoduchej kategorizácie a indexácie informácií na účely ich lepšej dostupnosti určuje v záujme prevádzkovateľa alebo jeho služby za akých podmienok, akým spôsobom a v akom poradí sa tieto informácie šíria alebo nešíria, uvedený prevádzkovateľ vykonáva nad týmito informáciami kontrolu, a teda ním ponúkanú službu nemožno kvalifikovať ako „službu informačnej spoločnosti, ktorá pozostáva z uloženia informácií, ktoré sú poskytované príjemcom tejto služby“, v zmysle článku 14 ods. 1 smernice 2000/31 (rozsudok zo 16. júna 2026, WebGroup Czech Republic a i., C-188/24 a C-190/24, EU:C:2026:492, bod 112, ako aj citovaná judikatúra).

39 Na druhej strane, ak činnosť prevádzkovateľa služby informačnej spoločnosti napovedá, že tento prevádzkovateľ pozná obsah, ktorého hosting zabezpečuje, tento prevádzkovateľ je vylúčený z pôsobnosti tohto článku 14 bez toho, aby bolo potrebné preukázať, že vykonáva nad týmto obsahom aj kontrolu.

40 V tejto súvislosti skutočnosť, že sa prevádzkovateľ online platformy náhodne alebo mimochodom dozvie o existencii konkrétneho nezákonného obsahu v súboroch videí uverejnených na jeho platforme, nemôže stačiť na to, aby bol vyňatý z pôsobnosti tohto článku 14. To isté platí, ak bol tento prevádzkovateľ treťou osobou informovaný o tom, že takýto obsah bol uverejnený na jeho platforme. V týchto dvoch situáciách totiž, ak by bol tento prevádzkovateľ vylúčený z tejto pôsobnosti, článok 14 ods. 1 smernice 2000/31 by bol zbavený potrebného účinku, pretože toto ustanovenie práve umožňuje poskytovateľovi služby informačnej spoločnosti využiť oslobodenie stanovené v tomto ustanovení, pokiaľ po zistení nezákonného obsahu koná promptne, aby odstránil tento obsah, alebo znemožnil k nemu prístup.

41 Rovnako z toho, že prevádzkovateľ platformy na zdieľanie videí online zaviedol technické opatrenia, ktorých cieľom je odhaliť medzi videami sprístupňovanými verejnosti na tejto platforme obsah, ktorý porušuje ustanoveniami práva Únie alebo vnútroštátneho práva, nemožno vyvodiť, že tento prevádzkovateľ zohráva aktívnu úlohu, ktorá ho vylučuje z uplatnenia režimu oslobodenia upraveného v článku 14 ods. 1 tejto smernice (pozri v tomto zmysle rozsudok z 22. júna 2021, YouTube a Cyando, C-682/18 a C-683/18, EU:C:2021:503, bod 109).

42 Okrem toho nemožno vychádzať z toho, že iba činnosť prevádzkovateľa online platformy, ktorá vedie k tomu, že má úplnú vedomosť o celom obsahu nahranom na jeho platforme, ho môže zbaviť možnosti dovolávať sa oslobodenia od zodpovednosti stanoveného v článku 14 smernice 2000/31.

43 Skôr sa prevádzkovateľa online platformy, pokiaľ jeho činnosť vedie k jeho vedomosti o podstatnom obsahu nahranom užívateľom na túto platformu, nemôže dovolávať oslobodenia od zodpovednosti stanovené v článku 14 smernice 2000/31.

44 Ako už mal Súdny dvor príležitosť konštatovať, je to tak v prípade, pokiaľ prevádzkovateľ online platformy poskytol pomoc, ktorá spočívala najmä v optimalizácii prezentácie zverejnených ponúk na predaj na tejto platforme alebo v propagácii týchto ponúk. V takom prípade totiž prevádzkovateľ nemal neutrálne postavenie sprostredkovateľa, ale zohrával aktívnu úlohu, ktorá

mu zabezpečila vedomosť alebo kontrolu nad obsahom týchto ponúk. Nemôže sa teda, pokiaľ ide o uvedené ponuky, dovolávať výnimky zo zodpovednosti stanovenej v článku 14 smernice 2000/31 (rozsudok z 12. júla 2011, L'Oréal a i., C-324/09, EU:C:2011:474, bod 116).

45 Tak je to aj v prípade, keď prevádzkovateľ platformy na zdieľanie videí online preskúma s cieľom uzavrieť dohodu o rozdelení príjmov hlavnú tematiku kanálu, najsledovanejšie alebo najnovšie videá tohto kanála, alebo tiež metaúdaje týchto videí. Ak aj toto preskúmanie obsahu, či už automatizované, alebo vykonávané fyzickými osobami, má overiť, či tvorca obsahu, ktorý navrhuje túto dohodu o obchodnom partnerstve, dodržiava pravidlá stanovené platformou na prístup k takémuto partnerstvu, zabezpečuje prevádzkovateľovi tejto platformy konkrétnu vedomosť o základnom obsahu súboru videí, v dôsledku čoho nemožno tvrdiť, že vykonáva čisto technickú, automatickú a pasívnu činnosť, a teda že vykonáva úlohu neutrálneho sprostredkovateľa.

46 V prejednávanej veci z návrhu na začatie prejudiciálneho konania vyplýva, že v rámci dohody o obchodnom partnerstve uzavretej medzi prevádzkovateľom platformy YouTube a niektorými tvorcami obsahu, ktorí zverejňujú videá na kanáli vytvorenom na tejto platforme, Google pri uzavretí alebo vykonávaní tejto dohody skúma základný obsah tohto kanála, a najmä jeho hlavnú tematiku, najsledovanejšie alebo najnovšie videá, alebo aj metaúdaje týchto videí. Toto preskúmanie obsahu, či už automatizované, alebo vykonávané fyzickými osobami, má najmä overiť, či tvorca obsahu, ktorý navrhuje túto dohodu o obchodnom partnerstve, dodržiava pravidlá stanovené platformou na účel prístupu k takémuto partnerstvu, a teda dopĺňa štandardné kontroly, ktoré sa vykonávajú bez rozdielu pre všetky videá nahrané na platforme YouTube. Uvedené preskúmanie sa týka takisto originality a kvality obsahu. Len ak sú tieto osobitné podmienky týkajúce sa obsahu splnené, dotknutý tvorca obsahu môže využiť systém rozdelenia príjmov z reklamy navrhnutý spoločnosťou Google.

47 Za týchto okolností a s výhradou overenia predkladajúcim vnútroštátnym súdom treba konštatovať, že Google pri preskúmaní kanálov YouTube, o ktoré ide vo veci samej, nemohla bežne nemať vedomosť o tom, že ich hlavnou tematikou sú hazardné hry a že obsahujú množstvo videí, ktoré propagujú takéto hry v rozpore s článkom 9 zákonného dekrétu č. 87/2018.

48 Zo všetkých predchádzajúcich úvah vyplýva, že článok 14 smernice 2000/31 sa má vykladať v tom zmysle, že sa neuplatňuje na prevádzkovateľa platformy na zdieľanie videí online, ktorý uzavrel s osobou využívajúcou túto platformu na šírenie videí prostredníctvom vyhradeného kanála dohodu o obchodnom partnerstve stanovujúcu rozdelenie príjmov z reklamy a ktorý v rámci uzavretia alebo vykonávania tejto dohody preskúmal obsah tohto kanála, a najmä jeho hlavnú tematiku, najsledovanejšie alebo najnovšie videá, alebo metaúdaje z týchto videí.

## O trovách

49 Vzhľadom na to, že konanie pred Súdnym dvorom má vo vzťahu k účastníkom konania vo veci samej incidenčný charakter a bolo začaté v súvislosti s prekážkou postupu v konaní pred predkladajúcim vnútroštátnym súdom, o trovách konania rozhodne tento vnútroštátny súd. Iné trovy konania, ktoré vznikli v súvislosti s predložením pripomienok Súdnemu dvoru a nie sú trovami uvedených účastníkov konania, nemôžu byť nahradené.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (druhá komora) rozhodol takto:

1. **Článok 1 ods. 5 písm. d) tretia zarážka smernice 2000/31/ES Európskeho parlamentu a Rady z 8. júna 2000 o určitých právnych aspektoch služieb informačnej spoločnosti na vnútornom trhu, najmä o elektronickom obchode (smernica o elektronickom obchode),**

   **sa má vykladať v tom zmysle, že:**

   **služba informačnej spoločnosti spočívajúca v poskytovaní hostingu videí online patrí do pôsobnosti tejto smernice aj vtedy, ak tieto videá obsahujú reklamu na hazardné hry, ktoré zahŕňajú stávky peňažnej hodnoty pri hazardných hrách v zmysle tohto ustanovenia.**

2. **Článok 14 smernice 2000/31**

   **sa má vykladať v tom zmysle, že:**

   **sa neuplatňuje na prevádzkovateľa platformy na zdieľanie videí online, ktorý uzavrel s osobou využívajúcou túto platformu na šírenie videí prostredníctvom vyhradeného kanála dohodu o obchodnom partnerstve stanovujúcu rozdelenie príjmov z reklamy a ktorý v rámci uzavretia alebo vykonávania tejto dohody preskúmal obsah tohto kanála, a najmä jeho hlavnú tematiku, najsledovanejšie alebo najnovšie videá, alebo metaúdaje z týchto videí.**

Podpisy